

ver der muligvis ikke Brug for den Virksomhed, som hidtil har været paa Orlogsværftet, og jeg har da ogsaa andetsteds faaet det Indtryk af den højtærede Forsvarsminister, at man skulde se at gaa over til at producere andre Ting paa Orlogsværftet, at producere mere til privat Brug, ligesom den højtærede Minister vel ogsaa tænker sig noget saadant for Hærens andre Værksteder. Det er da af ikke ringe Betydning for Skatteborgerne at vide Besked med, hvorledes det vil stille sig med en saadan Virksomhed, idet det jo er en ny Statsvirksomhed, vi her vil lægge os efter. Hidtil har det været ganske naturligt, at Flaadens og Hærens Fornødenheder er blevet tilvejebragt af disse Statsvirksomheder, men naar man nu gaar over til, at disse Statsværksteder skal forarbejde til andet Brug, saa vilde det være rigtigt, at man fik et grundigt Kendskab til de Priser, til hvilke der kan produceres af en saadan Statsinstitution. Det vilde dog være urigtigt at indføre Statsdrift for at producere dyrere, end man vilde kunne faa de paagældende Ting frembragt af de private Virksomheder.

Jeg vil dernæst gerne henlede den højtærede Undervisningsministers Opmærksomhed paa en Begivenhed, der har fundet Sted ved Kunstakademiet. Som bekendt har der været ikke saa lidt Uro netop om Kunstakademiets Styrelsesforhold, vi har ogsaa her i Finansudvalgene haft Besøg af Repræsentanter for de unge Kunstnere, der udtalte deres store Misfornøjelse med den Maade, hvorpaa Undervisningen blev drevet. Men Forholdene ved Kunstakademiet synes ogsaa at være i høj Grad mærkværdige. Den 24. November 1919 indstillede Akademiraadet med 12 Stemmer imod 10 en bekendt Arkitekt som Medlem af Akademiraadet og til at lede Undervisningen. Af de 12, der stemte for ham, var der 5 af de 7 Arkitekter, som havde Ret til at deltage i Afstemningen, kun 2 stemte for den anden. — Der er 7 Arkitekter i Akademiraadet, og den ene af disse Pladser var blevet ledig ved, at Martin Nyrop havde trukket sig tilbage. Imidlertid fremkom der det overraskende Resultat, at Ministeren ikke tog den, der var indstillet af Flertallet af Akademiraadet, men derimod udnævnte den, der var Mindretallets Kandidat. Dette synes at være ganske i Modstrid med de Principper, der ellers skulde være raadende for den høje Regering, som jo altid paaberaaber sig Flertallet. Her hvor det gjaldt en Indstilling af Flertallet

— og man skulde synes netop det langt overvejende Flertal af de Medlemmer, der særlig havde Kendskab til paagældende og hans Virksomhed —, gaar Ministeriet hen og udnævner Mindretallets Mand i Stedet for Flertallets.

Nogen indgaaende Behandling af Finanslovsforslaget er jo og har været ret udelukket, jeg kan gerne sige i mange Aar, for Landstingets Vedkommende, men der er dog enkelte Steder, man kan sætte Fingern paa, hvor Landstingets Finansudvalg maaske kan bidrage til at trænge ind i et eller andet Mysterium, og dette vil jeg da haabe ogsaa kan lykkes under Behandlingen af dette Finanslovsforslag, forsaavidt som ikke de højtærede Ministre allerede nu under Behandlingen her skulde være i Stand til at give fyldestgørende Forklaringer paa de Spørgsmaal, jeg har tilladt mig at rejse.

Harald Jensen: Det er blevet Skik og Brug at indlede Talen om Finanslovsforslaget her i Landstinget med en Beklæggelse af, at Lovforslaget kommer saa sent til Landstinget. Det har jeg nu hørt i alle de Aar, jeg har haft den Ære at sidde her i dette høje Ting, siden 1906 er det hvert Aar sket, at Ordførerne for Finanslovsforslaget har udtalt deres store Beklæggelse af, at Finansloven er kommet saa sent, at der ikke blev levnet Landstinget Tid til at efterse og undersøge Loven i Enkeltheder. Jeg ser nu saaledes paa det, at disse Klager til Dels er uberettigede, thi efter vor Forfatning skal Folketinget have den overvejende Indflydelse, have, som Ordføreren for Venstre (Dalsgaard) udtalte sig, en Forret med Hensyn til Finansloven, og Landstingets Opgave bliver vel nærmest den, som den samme Ordfører ganske korrekt antydede: at paase, at der ikke paa Finansloven staar noget, som burde være Genstand for særlig Lovgivning. Nu er jeg ikke ganske sikker paa, at denne Formel er rigtig. Jeg erindrer, at afdøde Folketingsmand Berg ret kraftigt hævdede Retten til at lovgive paa Finansloven, men naar Landstingets Arbejde med Finansloven i det væsentligste maa indskrænke sig til at efterse, at der ikke er nogle kriminelle Punkter — saaledes udtrykte Venstres Ordfører sig —, behøver Landstinget nu heller ikke saa megen Tid dertil. Det er ganske naturligt, at Folketingets Medlemmer, der kommer fra alle de forskellige Egne af Landet, benytter Lejligheden til ved Finanslovbehandlingen at paatale de lokale Forhold og i